

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2022r.

sprawy **M. K.**

skazanego za czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 20 maja 2021r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 21 lipca 2020r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. – Kancelaria Adwokacka w S. – kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy wyznaczonego z urzędu, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Na wstępie rozważań należy podnieść, że w zasadniczej mierze kasacja sporządzona w niniejszej sprawie skierowana jest przeciwko ustaleniom faktycznym poczynionym przez Sąd I instancji. Mimo sformułowania zarzutu naruszenia art. 457§3 k.p.k. w zw. z art. 433§2 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k., w końcowym fragmencie zarzutu obrona wskazuje na okoliczności, do których, w treści apelacji, odwoływała się stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych – zarzut 1 myślniki 1, 2, 3 i 5 (zarzut 3.1. myślniki, odpowiednio, 2 i 1 oraz str. 6 i 7 uzasadnienia apelacji). W tym zakresie kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

W zakresie zaś, w jakim zarzut odnosi się do wadliwego przeprowadzenia przez Sąd II instancji kontroli instancyjnej dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, jest niezasadny.

Jak wynika z treści uzasadnienia Sądu Odwoławczego, rozpoznał on zarzut z pkt 3.2 apelacji dotyczący naruszenia art. 7 k.p.k. i uczynił to w sposób rzetelny, szczegółowy i wyczerpujący.

Sąd odniósł się zarówno do kwestii nieprawidłowości w sporządzonych w sprawie protokołach, jak też rozbieżności w zeznaniach świadków K. J., M. P. i T. C., przy czym uczynił to w sposób dużo szerszy i bardziej drobiazgowy, niż wynikałoby to z treści zarzutów kasacji. Jej autor zdaje się nie dostrzegać całokształtu wypowiedzi Sądu Odwoławczego, dopatruje się wątpliwości w kwestiach, które zostały przez Sąd szczegółowo omówione i wywodzi, że wątpliwości te winny być tłumaczone na korzyść skazanego, stosownie do treści art. 5§2 k.p.k. Jednakże wątpliwości, o których mowa w powyższym przepisie, muszą zostać powzięte przez sąd rozpoznający sprawę, i muszą być tego rodzaju, że sąd ten nie będzie w stanie ich rozstrzygnąć. Nie dotyczą natomiast wątpliwości którejs ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd.

Analiza uzasadnienia Sądu Apelacyjnego nie pozwala podzielić twierdzenia obrony, jakoby było ono zdawkowe, a także sugestii, że stanowisko Sądu Okręgowego zostało podzielone przez Sąd Odwoławczy bezkrytycznie.

Potwierdzenia nie znajduje także stanowisko obrony, że w sprawie brak jest bezpośrednich dowodów na sprawstwo M. K.. Dowodem takim były wyjaśnienia R. K., powiązane z pozostałym materiałem dowodowym, w tym zeznaniami funkcjonariuszy policji, zgromadzoną dokumentacją procesową i opiniami biegłych, które zostały ocenione w zgodzie z wymogami stawianymi w art. 7 k.p.k. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu kasacji stanowi jedynie polemikę z zapatrywaniem Sądu Odwoławczego, nie wykazuje zaś uchybień proceduralnych tego Sądu.

Wobec wskazania w treści zarzutu przede wszystkim na naruszenie art. 457§3 k.p.k. przypomnieć również należy, że wobec aktualnego brzmienia art. 537a k.p.k., wyroku sądu odwoławczego nie można uchylić z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457§3 k.p.k.

Na aprobatę nie zasługuje również drugi z zarzutów kasacji, w którym wskazano na rażące naruszenie przez Sąd Apelacyjny prawa materialnego. Rzecz w tym, że Sąd Odwoławczy nie stosował prawa materialnego – jego orzeczenie sprowadza się do utrzymania w mocy orzeczenia, które zapadło w I instancji.

Przypomnienia wymaga także, że zarzut naruszenia prawa materialnego musi wskazywać na błąd w subsumpcji lub wykładni prawa, przy czym zawsze bazą dla niego są niekwestionowane ustalenia faktyczne. W przedmiotowej sprawie ustalenia te są natomiast konsekwentnie podważane.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się naruszenia art. 433§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. ani art. 5§2 k.p.k., polegającego na niedostatecznym rozważeniu zarzutów apelacji obrońcy skazanego, ani też jakiegokolwiek innego uchybienia o rażącym charakterze, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. Obrońcy

wyznaczonemu z urzędu przyznano natomiast wynagrodzenie według norm przypisanych. Mimo złożenia wniosku o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej przy zastosowaniu stawek dla tzw. „adwokata z wyboru”, zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020r., sygn. akt SK 66/19, obrońca w żaden sposób tego wniosku nie uzasadniła. Na uwadze natomiast należy mieć fakt, że orzeczenie, na które się powołano, dotyczyło aktu prawnego już nieobowiązującego.